

[Justitsministeren.]

som den ærede Ordfører har en vis Indflydelse paa.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) beroligede sig i sin i øvrigt urmelige Udvikling med, at han vidste, at jeg ikke havde ventet Venstres Støtte. Det er rigtigt. Jeg har ikke ventet Venstres Støtte, men jeg havde ventet, at det ærede Medlem i Kraft af sin tidligere Stilling som Justitsminister, i Kraft af sit indgaaende Kendskab til Politiet og Politiets Forhold og i Kraft af det betydelige personlige Mod, som det ærede Medlem har vist, i hvert Fald hvor det drejer sig om Dommerstanden eller Nedlæggelse og Oprettelse af Dommerembeder —, jeg havde ventet, at det ærede Medlem personlig havde taget en anden Stilling end den, han tog. Nogen dybere Skuffelse har det dog ikke været.

Rytter: Den højtærede Justitsminister kan nok forstaa, at det gør mig ondt, at jeg er den eneste af Ordførerne, som den højtærede Minister ikke mener at kunne takke. Men jeg synes ikke, det kan overraske den højtærede Minister, for naar en saa udpræget Tilhænger af den højtærede Justitsminister som det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) — saadan forstod jeg ham — saa med Ængstelse paa denne store Udvidelse, er det da egentlig ikke saa mærkeligt, at jeg ogsaa gør det? Det ærede Medlem har jo en blind Tillid til den højtærede Justitsminister eller er i hvert Fald ifølge sin Partistilling nødt til at have det; saa naar det ærede Medlem ser paa dette med Ængstelse, synes jeg ikke, det er mærkeligt, at ogsaa jeg gør det. Nu vil jeg ganske vist indrømme, at det ærede Medlem var noget uforstaaelig paa enkelte Punkter, saa maaske kan jeg have misforstaaet ham her. Han var overrasket over, at jeg erklærede, at nogen Udvidelse var nødvendig, og han tilføjede, at saa var det mærkeligt, at vi gik imod Lovforslaget. Jeg synes ikke, det er saa mærkeligt. Vi indrømmer ærligt og redeligt, at selvfølgelig skal vi have nogen Udvidelse paa Grund af Luftværnet, der nødvendiggør en saadan, men den store Udvidelse er vi bange for, navnlig da den Begrundelse, som foreligger her, vil gøre sig akkurat lige saa stærkt gældende om et Aar, saa at man kan komme og sige: Maa vi faa 300 Mand til. Derfor er det, vi er bange.

Den højtærede Justitsminister var inde paa, at jeg havde sagt, at Befolkningstilvæksten krævede 50 Mand til om Aaret,

og det Tal kom jeg til paa den og den Maade. Den højtærede Minister maa have misforstaaet mig. Jeg sagde ikke et Ord om, at jeg var kommet til det Tal, 50 Mand; jeg sagde, at den højtærede Minister anslog Befolkningstilvæksten til at ville kræve 50 Mand om Aaret, og det er det, jeg synes er forkert. Man kan ikke sammenligne med Norge og Sverige. Jeg er i øvrigt enig med Ministeren i, at gennemgaaende kan man selvfølgelig ikke sammenligne det ene Land med det andet, men det er heller ikke mig, der har gjort det. (*Justitsministeren* [Steincke]: Heller ikke mig!). . . Det er Folketingsudvalget, som har en udpræget Tillid til Ministeren; og Ministeren har jo Indflydelse paa, hvad man der skriver, og hvilke Oplysninger man indhenter.

Spørgsmaalet om „Sorø Amtstidende“ og Vorbasse skal jeg springe over. Jeg har det Fortrin fremfor den højtærede Minister, at jeg ved, hvor Vorbasse ligger — det var Ministeren noget i Tvivl om —, men jeg skal som sagt springe det Emne over.

Den højtærede Minister mente, at jeg havde sagt, at den foreslaede Udvidelse vakte stor Opsigt i Udlandet. Nej, jeg sagde, at hvis man i Udlandet lagde Mærke til Forholdene, som de er her for Øjeblikket, vilde man ikke kunne betragte Danmark som et roligt Land med en rolig Psyke. Man maa faa et meget mærkeligt Indtryk af os: Vi udvider Politiet, vi beskytter Ministrene, vi beskytter Rigsdagen paa en ekstraordinær Maade, vi gaar bort fra ellers anerkendte Principper i Straffeloven og Retsplejeloven, og jeg synes, at alt det paa een Gang er vel meget.

Ministeren besvarede ikke det Spørgsmaal, jeg positivt stillede om, med hvilken Hjemmel den højtærede Minister mente, man kunde undlade at drage Deltagerne i den spanske Krig til Ansvar. Det forekommer mig nemlig uheldigt, at man først udarbejder en Lov og faar den vedtaget her i Rigsdagen, og naar de saa bagefter kommer hjem, sker der ingenting. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, om Ministeren vilde oplyse, med hvilken Hjemmel det er sket.

Den højtærede Minister udtalte, at han i og for sig ikke var overrasket over Partiets Stilling, men han var overrasket over *min* Stilling, over, at jeg som tidligere Justitsminister har taget den Stilling, jeg har taget, og Ministeren henviste her til — uden at jeg blev rigtig klar over Forbindelsen —, at jeg har nedlagt forskellige Dommerembedsstillinger. Jeg kan kun sige saa meget, at det netop er min Stilling som tidligere Justitsminister, der gør, at